

Amikor Jézus tanít, mindig bemutatkozik: mindig meg lehet tudni valamit abból, hogy ki Ő. Másként tanít, mint mások. Más választ ad a kérdésekre, mint amit mi adnánk, és a válaszával Istenre, az Ő igazságára, kegyelmére, hatalmára mutat – vagy arra, hogy nem vagyunk mi olyan „igazak”, tiszták, mint gondoljuk. Úgy tanít, mint akinek hatalma van. Mi nem tudunk úgy tanítani: mi el tudjuk mondani, amit tudunk arról, hogy hogyan működik a világ, hogyan kezeljük bizonyos problémákat, de minden tanításunk és képességünk véges. – Jézus tanít imádkozni is, de nemcsak azért, hogy amire mi már nem vagyunk képesek, abban kérjük Isten segítségét. Arra tanít, hogy egészen bízunk rá magunkat Istenre.

Amikor zsinagógában tanít, akkor az Írások alapján magyaráz. Ezt is másképpen teszi, mint ahogy addig tették. Csak Ő mondhatta: „ma teljesedett be ez az írás”. Akkor nem hittek neki.

Most is egy zsinagógában tanít, és „jó volna tudni”, mit és hogyan magyarázott. Biztos, hogy itt is hatalommal tanított, de most másképpen is megmutatta a hatalmát.

A meggörnyedt asszonyban „betegség lelke” lakott. A betegsége nemcsak testi volt, hanem egy olyan „lélek” volt benne, ami ezt okozta. Mi csak a testi bajt láttuk volna, Jézus látja az okot is. Látja, ha valaki meg van kötözve. Látja, ha egy hívő még nem szabad: valamilyen bűne fogva tartja. Szabadításra van szüksége, hogy dicsérnie tudja Istent, hogy azt tudja tenni, ami Isten akarata, amire elhívta.

A szabadítás maga Jézus: ahol Ő jelen van, onnan a gonosz léleknek mennie kell. Hol van ma jelen? Ahol együtt vannak az Ő nevében; ahol szól az ige, a biztonyságtétel; ahol biztatást kapok, hogy jöjjek hozzá, Ő megszabadít. „Asszony, megszabadultál (feloldattál) betegségedből.” – Felegyenesedik, és dicsőíti Istent. Nemcsak testileg gyógyult meg. Új kapcsolata van Istennel. Addig nem dicsőítette Őt. Most parancsolni sem kell, tanítani sem kell, hogy hogyan tegye, mit mondjon. Ha minket megszabadított, nekünk sem kell külső parancsra várni, sem oktatásra, hogy hogyan tegyünk biztonyságot és dicsőítsük Istent: elmondhatjuk, hogy Jézus az, aki meggyógyított. Ezt mondja el a meggyógyított asszony is.

Az előjáró: ő is hallotta Jézus tanítását, látta, hogyan szabadította meg az asszonyt, hallja a dicsőítést, de nem fogadott be semmit. Így is lehet „hallgatni” Jézust, a tanítást és a biztonyságtételt, de nem érdemes. Neki nem az volt a lényeg, amit hallott: Isten szava, hanem a saját cselekedete: „ha jól végzem a dolgomat, Isten jó lesz hozzám”. Neki az volt a dolga, hogy ügyeljen a rendre. A gyógyítás, a dicsőítés neki zavaró. Megvan a kifogás is: szombat van.

Jézus sem akar rendetlenséget – mibennünk sem. Éppen ezért szabadította meg az asszonyt. Amíg nincs kapcsolata Istennel, amíg a gonosz lélek gyötri, addig zűrzavar van benne. Ahogy megszabadul, új élete lesz, és helyükre kerülnek a dolgok. Már dicséri Őt, ezután érteni fogja, mit akar Isten, és örömmel követi.

Az asszonyt fel kellett oldozni szombaton – ahogyan ők is eloldják az állataikat. A mindennapi életben tudnak józanul gondolkodni, cselekedni – szombaton, az istentiszteleten miért nem? Az asszonyt a Sátán kötözte meg, és Jézus éppen azért jött, hogy ezekből a kötelékekből megszabadítson, és Ő ezzel nem vár. Isten nem mond ellent önmagának: az Ő törvénye (a szombat) nem lehet akadálya annak, hogy valaki megszabaduljon a sátáni kötelékből.

Jézus „ellenfelei megszegyenültek, a sokaság örült”. Ha mi nem akarjuk engedni, hogy Ő tegyen, amit akar (bennünk, rajtunk keresztül, körülöttünk); ha látjuk, hogy Ő cselekszik, de ellenállunk, mert a mi köreinket zavarja, akkor az ellenfelei vagyunk, és megszegyenülünk. De nem kell ebben az állapotban maradnunk. A jelenlévőknek dönteniük kellett, kinek adnak

igazat: annak, aki a külső rendre hivatkozik, és ellene van minden „rendkívülinek”, vagy a Szabadítónak. Meglátják-e, hogy nekik is rá van szükségük, arra az új, szabad életre, amit Ő ad?

Jézus nélkül mi is meggörnyedünk: lefelé nézünk, magunkra, a saját dolgainkra, az emberekre, ellenségekre, a Sátán munkájára, amit az egész világon végez. De Ő megszabadított ebből, amikor nekünk új életet adott. Velünk van, ezért nem kell lefelé néznünk. Hallgathatjuk, követhetjük Őt, és dicsőíthetjük Istent a szabadításért.

„Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. Ti vagytok erre a tanúk.” Lk 24,46–48